

Οὐ μὲν³³ ἠρκέσθη τούτοις ὁ ἄσωτος οὗτος υἱός· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς τῆς μετανοίας ἀγαθοῖς ἄσωτος ὢν³⁴, οὐδὲ ἐνόμισεν αὐτῷ (πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτηθέντων) τὴν τοσαύτην φιλανθρωπίαν πρὸς τὴν τελείαν σωτηρίαν ἀρκεῖν· ἀλλ' ἄπερ ἐμελέτησεν εἰπεῖν τῷ πατρὶ, ταῦτα καὶ παρὼν διελέγετο μετὰ τοῦ πρέποντος σχήματος. Πάτερ, εἴ γε ὅλως ἔξεστί μοι πατέρα σε εἰπεῖν· εἰ μὴ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων μου πταισμάτων, καλῶν σε πατέρα ἐξαμαρτάνω· εἰ μὴ ὑβρίζω τῇ κλήσει τὸ ἀνύβριστον ὄνομα· εἰ μὴ κλείει μου τὰ χεῖλη τὸ συνειδός· εἰ μὴ δεσμεῖ μου τὴν γλῶσσαν ὁ τρόπος τῆς πράξεως· εἰ μὴ κωλύει μου τὸν λόγον ὁ βίος³⁵. Δέξαι, πάτερ ἅγιε, δέησιν ῥυπαρὰν ἐκ σόματος ῥυπαροῦ. Πάτερ κατὰ χάριν, καὶ δημιουργεῖ κατὰ φύσιν, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Ἥμαρτον, ὁμολογῶ τὰ παραπτώματά μου, οὐ κρύπτω ἄπερ βλέπεις, οὐκ ἀρνούμαι ἄπερ ἐπίστασαι· ὥς ὑπεύθυνος πρόκειμαι, ὥς παράνομος κατακρίνομαι· ὥς κριτῆς ἐλέησόν με. Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Δέδοικα εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ ὅμματά μου ἀνατείνειν, (φοβοῦμαι γὰρ τοῦ στερεώματος τὴν μορφήν, ὡς κατηγοροῦ φωνήν) εὐλαβοῦμαι ἐνατενίσαι τῷ φωτὶ τῆς Θεότητος, ῥυπαροὺς ἔχων τοὺς τῆς διανοίας ὀφθαλμούς. Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Ἰδοὺ ἐμαυτὸν ἀνακηρύττω, ἐμαυτὸν κατακρίνω, κατ' ἐμαυτοῦ ἀποφαίνομαι. Οὐ δέομαι δικαστοῦ πρὸς ἀπόφασιν, οὐ δέομαι κατηγορῶν πρὸς ἔλεγχον, οὐ δέομαι μαρτύρων πρὸς ἔγγραφα³⁶. Ἐνδον ἔχω προκαθήμενον³⁷ τὸ συνειδός, τὸν ἀπαραίτητον³⁸ δικαστήν· ἐν τῇ ψυχῇ βασιάζω τὸ φοβερὸν δικαστήριον· ἐν τῷ συνειδότι περιφέρω τοὺς μάρτυρας· ἐν τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς τοὺς κατηγοροὺς ἐπάγω. Τὰ θεάτρα³⁹ μου κατηγορεῖ, αἱ ἵπποδρομίαι μου κατακράζουσιν, αἱ θεωρίαι τῶν θηριομαχούντων καταβοῶσίν μου. Ἡ ἄσωτία θριαμβεῦσι με⁴⁰, αἱ πράξεις μου ζηλιτεύουσίν με, ἡ παρούσα γυμνότης φανεροῖ με, αὐτὰ τὰ ῥάκη τῆς αἰσχύνης, ἃ περιβέβλημαι, καταισχύνει με, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Μήτε τῆς αὐλῆς σου ἀποπέμψης με, Δέσποτα, ἵνα μὴ πάλιν ὁ πολέμιος εὐρών με πεπλανημένον, ὡς αἰχμαλώτον ἀπαγάγῃ· μήτε πλησίον ἐλκύσης με τῆς φοβεράς σου καὶ μυστικῆς τραπέζης· οὐ γὰρ τολμῶ ὀφθαλμοῖς ἐναγέσιν ὄρᾳν τῶν ἁγίων τὰ ἅγια. Ἐσόν με στήναι μετὰ τῶν κατηγουμένων, τῶν θυρῶν τῆς Εκκλησίας ἐνδον⁴¹, ἵνα θεωρῶν τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια, ποιήσω κατὰ μικρὸν ταῦτα πάλιν ἀναλαβεῖν ἵνα

33) ἴσως ἦτον μὴν, τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ σειρά τοῦ λόγου. 34) Μὴ ἀρκούμενος μὲ ὀλίγα ἀγαθὰ τῆς μετανοίας. 35) Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἔζησε μέχρι τοῦδε. 36) Διη. περιττοὶ εἶναι μάρτυρες, ὥστε νὰ γραφῇ ἡ κατ' ἐμοῦ ἀπόφασις. 37) Ὡς οἱ δικασταὶ ἐπὶ τοῦ βήματος.

38) Ἀδελφαστὸν. 39) Ἀδιάλλακτον πόλεμον εἶχεν ὁ Θεὸς οὗτος πατὴρ μὲ τὰ θεάτρα καὶ τὰ ἵπποδρομία, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀκόμα χρόνων ἀρέαμενα, εἶχον καταντήσει πλῆθος τῶν κατοίκων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὥς ὅτου ἐβάθασαν καὶ εἰς ἐμφύλιον μάχην, φονευθέντων τριάκοντα χιλιάδων ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐκραγείσῃ ὡς ἐκ τῶν ἵπποδρομιῶν τούτων στάσει. 40) Μὲ θριαμβεῖ. 41) Ὁ τόπος ὅπου ἴσταντο ἐν καιρῷ τῆς ἱερᾶς λειτουργίας οἱ κατηγούμενοι ἦτον περὶ τὸν Νάρθηκα, ὅθεν, πρὶν ἀρχίσαι τὴν θείαν αὐτῇ μυσταγωγίαν, ὁ διακόνος ἐκράζεν, ὡς καὶ κρᾶζει ἀκόμην· ὅσοι οἱ κατηγούμενοι, προέλθετε. Μὴ τις τῶν κατηγουμένων.